

LA NIS I EL LLIBRE D'IMATGES

La Nis feia hores que rondava pels camps d'Hostalets emmurriada.

Era diumenge a la tarda i feia un dia ennuvolat: la Nis tenia el mateix humor que aquell dia.

En canvi els seus amics jugaven a fer concursos de bassals i l'havien vist passar feia una estona. Aquell dia estava ensopida perquè ja feia uns quants dies que notava que no li venia cap imatge al cap per pintar... Però si per ella pintar era com volar sobre un núvol de sucre! Però si pintar era el que millor sabia fer!

Es feia tard i havia de tornar a sopar a casa. Els amics quan la van veure tornar la van cridar perquè anés a jugar amb ells, però ella estava tan capficada que no els va ni veure.

La Nis va arribar a casa i va sopar de primer espaguetis picants, de segon una miqueta de peix, i de tercer un iogurt de maduixa!

- Mmm! – va exclamar la Nis – Qui ho ha fet?
- Doncs jo – va contestar la mare.
- T'ha sortit al punt!
- Gràcies filla.

A la Nis això del sopar la va animar bastant. Se'n va anar a dormir com tots els dies del món, i la mare li va dir:

- Bona nit petita meva i que tinguis uns bons somnis.

La Nis va tancar primer un ull i després l'altre, i quan va agafar el son va somniar que pintava la bella ciutat de París, perquè ella el que volia fer de veritat era anar a París a pintar... I aquella mateixa nit ella s'ho va imaginar.

L'endemà ella anava a escola com tots els dies, però li va passar una cosa que no li va passar els altres: resulta que quan feia fila per anar al pati li va cridar l'atenció un llibre que era d'imatges de pintors francesos que hi havia damunt la taula de la Montse, la seva mestra. El va obrir per mirar-se'l i amb una gran sorpresa la primera imatge que va veure era de Monet i era un paisatge de París. Era el mateix quadre que ella havia somniat la nit anterior. Però aquí no s'acaben les sorpreses! La Nis va sentir una veu que li semblava que venia de la tapa del llibre. No s'ho podia creure però era el mateix Monet qui li estava parlant! Li volia donar un gran consell:

- Escolta Nis jo sóc en Monet i et volia donar un consell, que jo vaig rebre quan era jove com tu. Cada dia pinta un dibuix passi el que passi. I si no tens cap idea, copia els dibuixos dels teus pintors preferits. Has de tenir paciència que la imaginació vindrà mentre pintes. Els meus amics i jo t'esperem a París.

Ella volia fer-li mil preguntes, li volia demanar mil consells però no li sortien les paraules. I mentre pensava això va sentir cada vegada més fort els seus companys que tornaven del pati. Els companys van entrar a classe i la Montse va acostar-se a la Nis i li va dir:

- Nis, em pintaràs un quadre?

Aquella tarda quan van sortir de l'escola, la noia va anar a jugar amb els seus amics a saltar bassals i havent sopat va pintar un quadre. Quan va acabar va pensar: demà en pintaré un altre.

Martina Almiron

